

străctori de tâlhari, alții fondatori de împărății, și alții erau stremoni de popoare, — veniți lor, îndemna-
parea lor, pierrea lor chiar, ei le era datorii divi-
nului cîntăre.

Acesta stette înaintea călătorilor amîndoi.

— Ah! ești tu, Apollonie, zise el; bine ai
venit, tu ș'acela care este la dreapta ta, în vechia
noastră Tessalie.... Te așteptam: un vis m'a pre-
înștiințat despre venirea ta, și știam că te va
Akiel și se arăta. Spune-mi ce ai a zis, ca să
fac și eu ce va el.

— Străduiți cîntăre, respunse Apollonie
lasă-mă să ai și un mai înțeles cămă mi a fost dat
favoarea aceasta de a vedea pe divinul tău el. —
Era pe când mă întorsesem din India; îmi păses-
sem în minte să trec prin Troada, și să fac, ca
Alessandre al Macedoniei, libădici la mormintele
fiicei Tetidei și al lui Pele. Știam că, pe când
vrăsesse Ulisse să kîme te sa, săpase mormintele
d'assupra mormintelor să, și respundise acolo să-
cele melor; eu nu păteam să șmezi ast-fel, fiind
pitagorician și, prin șmar, inimă al acelor
cari respundes să cele. Dar m'apropia de mor-
mintă ca săfletul plin de respect și de șaim, și
zise:

„O divine Akiel! gloata te crede mort;
dar aceasta nu e pierrea nici a lui Pitagora, care e
învățătorul meu, nici a înțelepților din India, nici
a învățărilor din Egipt, nici a mea... Dacă treci
dar, treci o crez, divine Akiel, o priimete a